

Prvý list apoštola Pavla Tesalonickým, kap. 5, 1 – 8 a 23 – 24

O časoch a chvíľach vám netreba, bratia, písať, lebo sami veľmi dobre viete, že Pánov deň príde ako zlodej v noci. Keď ľudia budú hovoriť: „Je pokoj a istota,“ vtedy znenazdania príde na nich obrat osudov ako bolesti na rodičku a neuniknú.

Ale vy, bratia, nezostaňte vo tme, aby vás príchod toho dňa neprekvapil ako zlodej. Veď vy všetci ste synmi svetla a synmi dňa. Nepatríme noci ani tme. Nezaspíme teda ako mnohí, ale bdejme a budme triezvi! Lebo tí, čo prespia dianie doby, prepadnú noci, a tí, čo popierajú triezvosť duše, prepadnú tme. My však, čo patríme dňu, budme triezvi a oblečme si pancier viery a lásky a prilbu nádeje na spasenie.

(23-24) On, Boh mieru nech vás celých posväťí, aby sa zachovala jednota vášho ducha s dušou i telom v plnej čírosti, keď príde on, Kristus Ježiš, náš Pán. Verný je ten, ktorý vás volá, a on svoje dielo aj zavŕši.

Milí priatelia,

ako sa má človek, ktorý vlastnil predmet, potom naň zabudol, stratil ho, a raz sa s ním nečakane znovu stretne? Možno to bola kresba, ktorá ukazuje zobrazenie ukrižovaného Krista z raného stredoveku. Kríž je stvárnený ako rakva. Nad pravou rukou je umiestnené slnko, nad ľavou rukou mesiac. Hlava vyzerá, ako by z nej vychádzali slnečné lúče, a na hrudi je vidieť sediem mesačných kozáčikov. Pod pravou rukou stojí postava, ktorá si zakrýva tvár, a pod ľavou rukou ďalšia, ktorá má ruky skrížené pred hrudou. Obraz je možno zaujímavý, ale esteticky je cudzí a nie je zrozumiteľný. Tak bol niekam odložený, upadol do zabudnutia a stratil sa. Znenazdania ho však pôvodný majiteľ uvidí vo výklade obchodu so starožitnosťami. Naraz mu je, akoby sa prebudil z hlbokého spánku. To predsa poznám! To bolo kedysi moje!

Tak sa možno niekto cíti, keď prvý raz počuje slová adventnej epištoly o „slnečnom voze“ a o „oblúku farieb, obopínajúcom nebesia“. No, to sú tak pekné poetické obrazy, ako zo starých dôb, ktorým však nerozumieme. Poukazujú na nejakú skutočnosť? Pre súčasného človeka najskôr asi nie. Keď slnko, ktoré vidíme očami, je vozom, – kto na ňom ide či ho riadi? A ktoré nebesia obopína oblúk farieb?

Občas sa nám naskytá možnosť pozorovať lúč svetla, ktorý prechádza priestorom. Vidíme, že ide rovno ako šnúra a neodchýľuje sa ani na milimeter od priamky. Nie je to práve tak s pravdou? Tiež sa neodchýľuje od

priamky, lebo to, čo je pravé, je pravé a nie je inakšie. V tom môžeme zažiť, že svetlo má vnútornú kvalitu. Slnko a pravda patria dohromady. A o farbách nebies vieme, že sa zrodili z vodného živlu. Buď to sú dažďové kvapky, ktoré vykúzlila dúha, alebo to je para v atmosfére, ktorá vytvára farby večerného a ranného súmraku. Vodný živel je príbuzný s mesiacom. Mesiac a vnútorný život duševných farieb patria dohromady. Takto možno ešte nerozumieme slnku a mesiacu, ale tušíme aspoň ich príbuznosť s tým, čo žije v našej duši.

Keď sa pravda spojí s vôľou, stane sa vyznaním. Telo Kristovo, ktoré je úplne predchnuté pravdou, nesie na kríži nové vyznanie. A keď vnútorný život vzrastie čo najviac, stane sa vierou. Z kríža Kristovho tečie v krvi nová viera. Telo a krv Krista sa nám môžu na vrchole obradu zjaviť ako obraz: hostia, obraz slnečného kotúča nad strieborným tanierom na chlieb – slnko, nesené mesiacom –, a farebné víno ako výraz najvyššieho vnútorného života v zlatom kalichu – mesačná substancia v slnečnom kalichu. Keď sa tieto obrazy oživia v našej duši, potom sa „žiara slnečného voza“ a „jas oblúka farieb“ nanovo zrodia z našej duše. Prebudíme sa pre kozmickú veľkosť svojho človečenstva.

Áno, staň sa tak.

Frank Peschel